

ТЕЛЕСИК

Жили собі дід та баба. Вже й старі стали, а дітей нема. Журяться дід та баба: «Хто за нами догляне, якщо в нас дітей нема?»

От баба й просить діда:

— Поїдь, діду, в ліс, вирубай там мені деревинку та зробимо колисочку, то я покладу деревинку в колисочку та й буду колихати; от і буде мені забавка!

Дід спершу не хотів, а баба все просить та просить. Послухався він, поїхав, вирубав деревинку, зробив колисочку. Поклала баба ту деревинку в колисочку — колише й пісню співає:

Люлі-люлі, Телесику,
Наварила кулешику,—
І з ніжками, і з ручками
Буду тебе годувати!

Колыхала-колыхала, аж поки полягали вони увечері спати. Встають вони уранці — аж з тієї деревинки та став синок маленький. Вони так зраділи, що й не сказати! Та й назвали сінка Телесиком.

Росте той синок та й росте — і такий став гарний, що баба з дідом не навіщались ним.

От як підріс він, то й каже:

— Зробіть мені, тату, золотий човник і срібне весельце: буду рибку ловити та вас годувати!

От дід зробив золотий човник і срібне весельце, спустили на річку, — він і поплав. Пливе Телесик по річці, ловить рибку та годує діда й бабу: наловить та віддасть — і знову поїде.

А мати йому їсти носить та й каже:

— Гляди ж, сину, як я кликатиму, то пливи до бережка, а як хто чужий, то пливи далі.

От мати наварила йому снідати, принесла до берега та й кличе:

Телесику, Телесику!

Приплинь, приплинь до бережка!

Дам я тобі їсти й пити.

Телесик почув:

— Ближче, ближче, човнику, до бережка! Це ж моя матінка снідати принесла.

Пливе. Пристав до бережка, наївся, напився, відіпхнув золотий човник срібним весельцем і рушив далі рибку ловити.

А змія підслухала, як мати кличе Телесика, приповзла до берега та й давай гукати товстим голосом:

Телесику, Телесику!

Приплинь, приплинь до бережка!

Дам я тобі їсти й пити.

А він чує:

— То ж не матінки голос! Пливи, пливи, човнику, далі! Пливи, пливи, човнику, далі!

Махнув весельцем — човник і поплив. А змія стояла-стояла та й пішла від берега геть.

От Телесикова мати наварила йому обідати, понесла до бережка та й кличе:

Телесику, Телесику!

Приплинь, приплинь до бережка!

Дам я тобі їсти й пити.

Він почув:

— Ближче, ближче, човнику, до бережка! Це ж моя матінка обідати принесла.

Приплив до берега, наївся, напився, віддав матері рибку, що наловив, відіпхнув човника і поплив знову.

А змія приходить до берега та знов товстим голосом:

Телесику, Телесику!

Приплинь, приплинь до бережка!

Дам я тобі їсти й пити.

А він почув, що не материн голос, та й махнув весельцем:

— Пливи, пливи, човнику далі! Пливи, пливи, човнику, далі!

Човник і поплив далі.

Змія бачить, що нічого не вдіє, та й пішла до коваля:
— Ковалю, ковалю! Скуй мені такий тоненький голо-
сок, як у Телесикової матері.

Коваль і скував. Вона пішла до бережка і стала кликати:
Телесику, Телесику!
Приплинь, приплинь до бережка!
Дам я тобі їсти й пити.

А Телесик думав, що то мати:
— Ближче, ближче, човнику, до бережка! То ж мені
матінка їсти принесла!

Та й приплив до бережка. А змія його мерщій ухопила з
човна та й понесла до своєї хати.

Приносить до хати:

— Зміючко Оленко, відчини!

Оленка й відчинила, змія ввійшла в хату:

— Зміючко Оленко, натопи піч та спечи мені Телесика, а я піду гостей покличу, та будемо гуляти.

Та й поповзла кликати гостей.

От Оленка натопила піч й каже:

— Сідай, Телесику, на лопату!

А він їй:

— Коли ж я не вмію, — як його сідати!

— Та вже сідай!

Телесик поклав на лопату руку:

— Так?

— Та ні-бо, сідай зовсім.

Він поклав голову на лопату:

— Отак, може?

— Та ні-бо, не так!

— Ну так покажи, — каже Телесик, — бо я не знаю як.

Оленка й почала показувати, та тільки сіла, а він за лопату, та й укинув її в піч і заслінкою піч затулив; а сам замкнув хату, зліз на привисоченого явора і сидить.

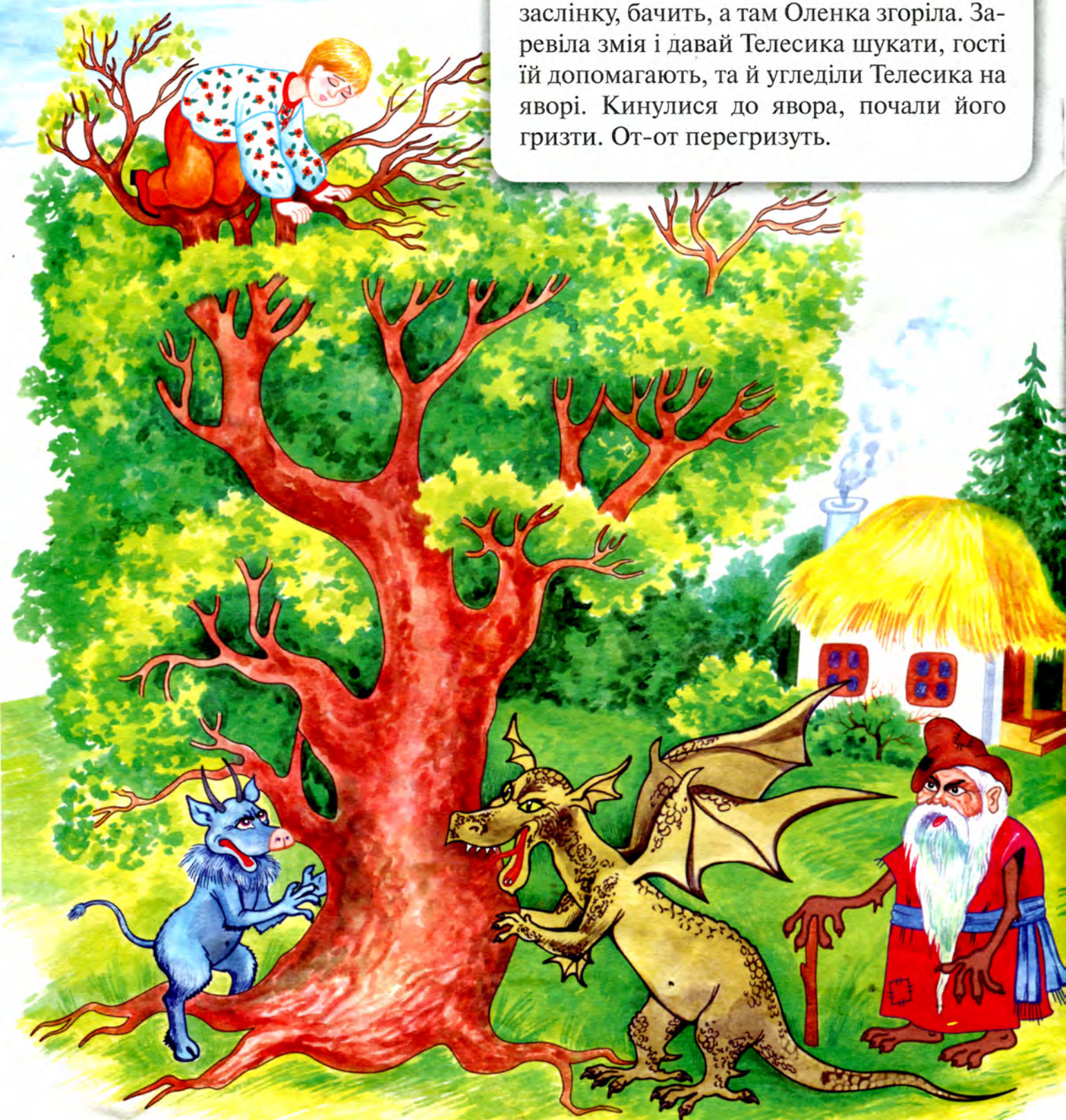
От змія приповзла з гостями.

— Зміючко Оленко, відчини!

Не озивається.

— От вража Оленка — десь повіялась!

Змія сама відчинила хату, відслонила заслінку, бачить, а там Оленка згоріла. Заревіла змія і давай Телесика шукати, гості їй допомагають, та й угледіли Телесика на яворі. Кинулися до явора, почали його гризти. От-от перегризуть.

Коли летять гуси. Телесик їх і просить:

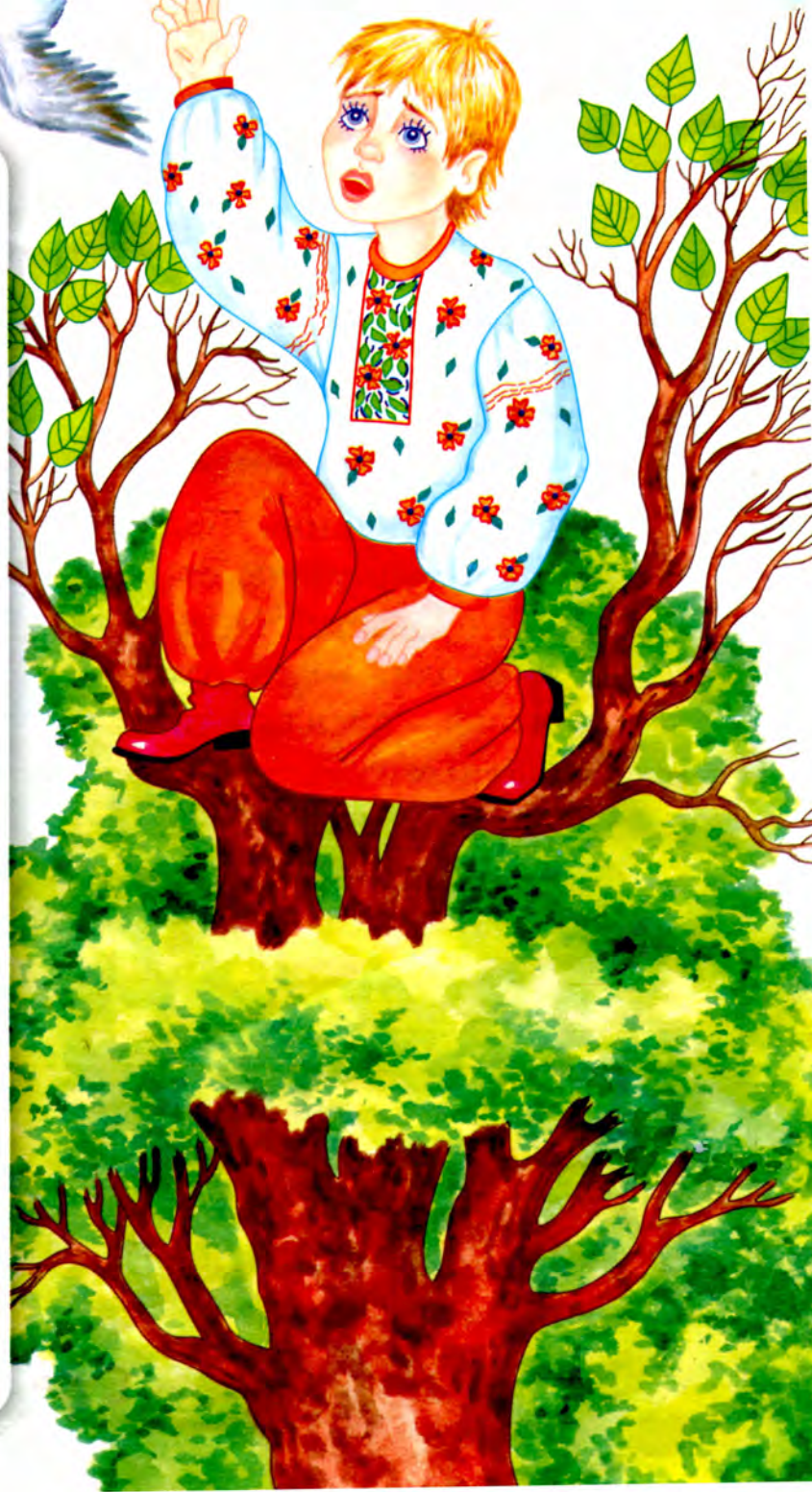
Гуси, гуси, гусенята!
Візьміть мене на крилята
Та понесіть до батенька,
А в батенька — їсти й пити,
Ще й хороше походити!
А гуси кажуть:
— Нехай тебе середні візьмуть!
Підлетіли середні. Телесик і

просить:

Гуси, гуси, гусенята!
Візьміть мене на крилята
Та понесіть до батенька,
А в батенька — їсти й пити,
Ще й хороше походити!
Так і ці йому кажуть:
— Нехай тебе задні візьмуть!
А явір аж тріщить. От летять

задні. Телесик так їх просить:

Гуси, гуси, гусенята!
Візьміть мене на крилята
Та понесіть до батенька,
А в батенька — їсти й пити,
Ще й хороше походити!
І ці кажуть:
— Нехай тебе заднє візьме!
Та й полетіли.

Сидить сердешний Телесик, — от-от явір упаде, от-от доведеться пропасти! Коли це летить собі одним-одне гусеня: відбилось — насилу летить. Телесик до нього:

Гуся, гуся, гусенятко!
Візьми мене на крилятко
Та понеси до батенька,
А в батенька — їсти й пити,
Ще й хороше походити!
От воно:

— Сідай! — каже й ухватило його на крила та полетіло.

А таке втомлене, сердешне, так низько несе. А змія за ним — чи не вхопить його — жететься. Та таки не наздогнала.

От гусеня принесло та й посадовило Телесика на причілку знадвору, а само ходить по двору, пасеться.

Сидить Телесик на причілку і слухає, що в хаті робиться. А сумна баба напекла пиріжків, виймає з печі й каже:

— Це тобі, діду, пиріжок, а це мені пиріжок, шкода, що нема з нами Телесика! А Телесик знадвору:

— А мені?

Вона знову виймає пиріжки та й каже:

— Оце тобі, дідусю, пиріжок, а це мені!

А Телесик знов:

— А мені?

Вони це почули, та й з хати, схопили Телесика, внесли в хату, такі раді!

А гусятко ходить по двору.

— Піду впіймаю та зварю, — каже мати.

А Телесик їй:

— Ні, мамо, не ріжте, нагодуйте його! Коли б не воно, то я б у вас і не був.

Вони нагодували гусеня, напоїли, ще в дорогу дали. Воно й полетіло.

От вам казочка, а мені бубликів в'язочка.

ТЕЛЕСИК

Художник: Ганна Потьомкіна
Комп'ютерна підготовка: Касімов В.А.
Підписано до друку з готового
оригінал-макета 30.03.2005
Формат 64х90/8. Тираж 5000 экз.

ТОВ «Фірма ВЕСКО»
Свідцтво про внесення суб'єкта
видавничої справи до державного реєстру видавців,
виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК 1562 от 06.11.2003 г.
83114, Донецьк, вул. Університетська, 82
тел./факс (062) 381-34-08
e-mail: vesko_don@ukr.net

Виготовлено з сертифікованих матеріалів
на поліграфічному підприємстві
ПП «АСТРО» м. Донецьк

ISBN 966-8133-78-1